

Melikovic

Poština plačana v gotovini.

D

angelček 38b

slovenski
mladini

Letnik 37 * 2 * 1928/29

Usebina k 2. številki: Lgh: Kako je pri nas v šoli. — Lea Fatur: Ko še niso lovile mačke miši. — Jož. Gruden: Volk pastir. — Janko Samec: Zazibalka. (Pesem.) — Andersen-Ksenija: O grdi mladi rački. — Danilo Gorinšek: Zvezde. (Pesem.) — † Otokar Wanek. — Danilo Gorinšek: Dež pada. (Pesem.) — Črniški: Dragi Marijini otroci! — Uganke, skrivalice in drugo.

Razpis nagrade.

Kot nagrado za rešitev vseh zagonetk v Angeljčku št. 2 razpisujemo: primerno mladinsko knjigo, kot si jo rešilec sam izbere, ali vezan Vrtec in Angelček 1922, 1925/26, 1926/27, 1927/28, ali molitvenik »Pri Jezusu« (z zlato obrezo). Nagrado pa more dobiti le en rešilec, ki ga določi žreb.

Uprava Vrtea (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), 1926/27 (Din 14), 1927/28 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), 1926/27 (Din 8), 1927/28 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1915—1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912—1916, 1923.

Vrtec s priložo Angelček (10 številok) stane za leto 1928/29 Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Vole, stolni kanonik v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtea in Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrtea in Angelčka« (dr. Jožef Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Čekovni račun uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Beseda ugankarjem.

Se z enim nasvetom naj stopim pred vas. Ne bom tajil, da so nekateri naši orehi precej trdi za vaše glave. Ali jih pa zato morate pustiti na miru? Vaša čast in vaš ponos zahtevata, da se jih lotite in da jim pridete do živega.

Prav zato bi vam nasvetoval, da si osnujete ugankarske krožke. Ni to taka umetnost, da bi jo ne mogli izvesti. Recimo, takole po štirje pet naročnikov iz ene vasi, po mestih iz ene ulice ali ceste, iz enega trga, pa bi se spravili skupaj na delo. Nikakor ne moremo zahtevati, da bi moral vsak vse znati, v krožku bo pa vsak nekaj pripomogel. Eden je namreč doma v zemljepisju, drugi je prijatelj slovnice, tretji se najrajši ukvarja z zgodovino, četrtega veseli prirodoslovje, peti dobro pozna razne pregovore... Vidite! Vsak bi s svojo znanostjo prišel na pomoč celemu krožku.

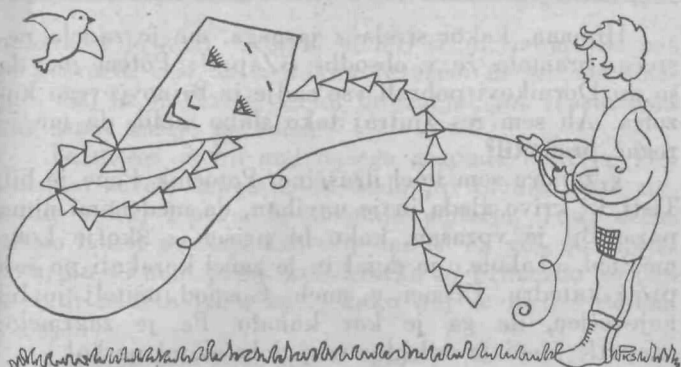
Samo to je vprašanje, kako bi si potem nagrado delili, če vas bo sreča pogledala skozi veliko okno. To se, hote morali pa že vnaprej med seboj domeniti, da ne bo nazadnje prišla med vas tiista grda spaka, ki se piše »Nevoščljivost« in je doma nekje iz »Peklenskega konca«.

Glavno pa je: Reševati morate uganke, zato, da si bistrite um; nagrada je postranska stvar.

Torej —? Samo skregati se nikar.

J. L.

Imena rešilcev zagonetk iz 1. številke se priobčijo v 3. številki, ker je prišla 1. štev. našim naročnikom kesneje v roko.

Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

2. V oktobru.

Komaj smo začeli s šolo, že je prišla nadme nesreča. Šel sem v šolo. Na Dornikovem vrtu je bilo vse polno zrelega sadja. Človeka pa nikjer nobenega. Kar hitro sem sklenil: »Na drevo!« In že sem bil na njem in ga potresel. Kakor bi toča bila, tako je padalo sadje z drevesa. Skočil sem na tla in začel pobirati. Tedaj pa — ne vem, odkod je vrglo samega Dornika predme. »Čakaj me, čakaj, seme ti tatinsko!« je zarentačil in stegnil svoje kakor lopate velike roke proti meni. Toliko, da me ni zagrabil. Vseeno sem mu srečno ušel. Slišal sem ga pa, ko je vpil za menoj: »O, saj te poznam, ne boš mi ušel, ne! Po obleki te poznam, čigav si.«

Urno sem smuknil mimo Brinovčevega kozolca. Nekaj otave se je še sušilo v njem. Menda prav zame. Urno sem spravil vanjo nabrana jabolka in jo mahnil mirnih korakov v šolo. Komaj smo pa odmolili, je nekaj potrkalo. »Na!« sem si mislil in se nisem zmotil: Dornik me je prišel zatožit za tisto pest jabolk! Ali naj tajim? Nič nisem. Še to sem moral povedati gospodu učitelju, kje imam jabolka skrita.

Hipoma, kakor strela z jasnega, me je zadela nesreča. Sramota že v obsodbi: »Zaprť!« Potem pa, da so mi Dornikovi pobrali vse sadje iz Brinovčevega kozolca. Ali sem res zjutraj tako slabo molil, da me je rogač premotil?

V zaporu sem imel družčino. Potočnik Pepe je bil. Tisti, ki krivo gleda in je navihan, da med nami nima para. Bil je vprašan, kako bi prišel iz Škofje Loke na Bled. »Takole,« je dejal in je začel korakati po šoli proti katedru. Učenci v smeh. Gospod učitelj je bil nejevoljen, da ga je kar kuhalo. Pa je zagrmelo: »Zaprť!« Meni je odleglo; vsaj dolgčas mi ne bo!

Samo to me je še skrbelo, kaj bo pri nas doma. Pepe je srečen; nihče ga ne strahuje. Pri nas pa — oh, še pomisliti nisem smel in strah me je bilo, če sem se spomnil domače hude ure. To so težave!

Janez Murkovič je zadnjič zvedel, da je doma iz dežele trotov in butcev. Računati ne zna prav nič. Še vedno pravi, da $3 \times 2 = 5$. Celó naš Jožek ve, da je 6, ta človek pa ne. Piše pa tako, da visi vsaka črka v drugo stran. Jaz sem v prvem razredu lepše pisal. V šolo grede smo mu nagajali. Pa se je postavil: »Ali meniš, da res ne vem, koliko je 3×2 ? In tudi pisati znam lepo, če hočem. Pa samo zato tako delam, da učitelja dražim.« Ali ni bil to grd odgovor? Škoda, da nisem jaz učitelj! Ali bi ga! Kar mika me, da bi ga zatožil. Sicer so nam rekli, da je tožiti grdo; a če bi Murkoviča zatožil, se mi zdi, da bi ne bilo prav nič grdo.

Reveži so tisti, ki imajo trdo glavo. Nič se ne morejo naučiti. Taka sirota je Kramar Lipe. Ta mesec smo pri petju imeli na vrsti pesem: »Stoji, stoji tam lipica.« Vsak se je moral naučiti prvo kitico na pamet. Lipe je pa takole povedal:

»Stoji, stoji tam lipica,
pod lipo hladna senčica,
ta senčica je votel panj,
senica znosi gnezdo vanj.«

Vsa šola se je zasmejala. Lipe je pa tako nedolžno gledal, kakor bi bil hotel vprašati: »I, čemu se pa prav za prav smejete?« Prav nič ni vedel, kakšno

neumnost je zinil. Gospod učitelj se ni smejal. Še nas je posvaril, češ, da se takim revežem ne smemo smejati. Saj bi se človek vselej ne smejal, pa včasih usta kar sama uidejo na smeh.

Ta mesec je bil god našega gospoda učitelja. Deklice so začele šepetati, da bodo pri ročnih delih naredile nekaj lepega za gospoda učitelja. Tudi dečki nismo hoteli zaostati. Obrnili smo se na gospoda kateheta, pa so nam preskrbeli kratko in primerno voščilo in tudi naučili tri učence, kako naj se med voščilom vedejo.

Lepo je bilo tisti dan v šoli.

Najprvo so deklice povedale, kar so vedele in znale, potem smo prišli mi dečki na vrsto. Dobro so se odrezali naši. Izpraševanje šolskih predmetov ta dan ni bilo tako strogo kakor sicer. Mnogi smo želeli, da bi bilo kar prav, če bi imel gospod učitelj večkrat svoj god. Potem bi bilo večkrat prijetno v šoli.

Nazadnje je prišla razveseljiva obljuba: »Zdaj je že prepozno in prehladno, toda spomladi vas spomnim na današnji dan in vas nekam popeljem, da boste vsi veseli.«

Nekam! Sam Bog ve, kam?

In pa: zdaj je jesen. Potem bo zima. Pa kako dolga bo, potem pride pomlad — kdaj bo še to! In če bi gospod učitelj do tedaj pozabil na svojo obljubo?

No, pa saj mi ne bomo!

Lea Fatur:

Ko še niso lovile mačke miši.

(Istrska.)

V tistih časih je živela drobna mojškra: miška Strižstriž. Z repom je mero jemala, s tačicami blago ravnala, z zobki strigla. Delala je obleko krtom in lisicam, volkovom, dihurjem in njih sorodnikom, mačkam in podlasicam. Tudi gospodična mačka Belotačka je dajala vsako šivanje le spretni mojškri Striž-

striž in bile so prijateljice mačke in miši. Dokler se ni zgodila tista nesreča...

Prišla je Belotačka k Strižstriž in prinesla zavitek blaga. Prosila je: »Ljuba botra, jesen je tu. Rada bi bila malo bolj po modi. Naredi mi plašč, ne predolg ne preširok — tako po gosposko.«

Strižstriž je odmotala blago. Začudila se je: »Rdeče... Kure bodo bežale pred teboj, psi bodo drli za teboj!«

Belotačka se je smejala: »Rdeče nase vleče. Saj veš, kako nagajam pasjim nerodam. Ko leti Tref za menoj, sem — smuk! — na drevesu... On me pa zmerja, mi grozi — jaz mu pa stržem korenček. Zdaj pa pomisli: Tref bo sodil, da podi lisico, a lisica — smuk! — na drevo. Tref bo mislil, da se mu je zmešalo...«

»Hee-hee-hee!« se je stresala miška Strižstriž. »Še vrane se bodo smejale. Naredim ti prav dolg plašč, da bo zakril tačice. V soboto pridi ponj.«

Joj, to je bilo delo! Miška striže, predolgo odstriže, prekratko podaljša. Pride sobota, zvoni delapust, pride Belotačka: »Daj mi moj plašč!«

Pravi Strižstriž: »Sejmarji so sleparji. Za plašč si vprašala, pa bo komaj za obleko!«

»Pf-num-mpf!« je pihnila Belotačka. Pa se je potolažila: »Naj bo pa obleka! Bom hodila v nji k Tigri na prejo in k pevskemu zboru na streho. Pa ne delaj mi prekratke, do tačic naj gre kikelca.«

»Vem,« pravi Strižstriž, »in jopica do vratu in pisan trak za vrat, da boš lepa.«

Pride sobota, zvoni delapust, pride Belotačka: »Daj mi mojo obleko!«

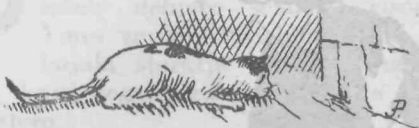
Izgovarja se miška: »Sejmarji so sleparji. Za plašč si kupila, pa bo komaj za predpasnik.«

»Cf-num-mpf!« je pihnila Belotačka. Pa se je potolažila in rekla: »Pozimi se valjam tako največ po peči. Naj bo pa predpasnik, da ne umažem obleke.«

Miška striže, odstriže zgoraj, pristriže spodaj. Pride sobota, zvoni delapust, vpraša Belotačka: »Daj mi moj predpasnik!«

Uboga mojškra Strižstriž pa se izgovarja: »Sejmarji so sleparji. Za plašč si kupila, pa bo komaj za kapico.«

»M-m-m--no-ff!« je pihnila Belotačka in zgrabila mišjo mojškro za vrat. Stresala je ubogo Strižstriž... In od takrat je sovraštvo med mačko in mišjo.

Jož. Gruden:

Volk pastir.

(Ukrajinska pravljica.)

Volk je spoznal, da ni vredno ropati ljudem ovac. Dosti dela, pa malo jela. Često jih je skupil od pastirjev ali pa čutil ostre zobe ovčarskih psov. Pa je sklenil, da bo rabil v bodoče rajši zvijačo, kakor to dela lisica.

»Kar se mi ni posrečilo s silo, pojde laglje s prevaro,« si je mislil. Izteknil je nekje star kožuh, klobuk in palico in se preoblekel v pastirja. Izbral si je ugoden čas, ko sta pastir Ivan in njegov pes Perun spala po južini na mehki travici.

Tedaj se je približal čredi in gledal, katera ovca je najbolj rejena. Pa da bi si mogel ovce še natančneje ogledati, je skušal posnemati pastirjev glas. Toda ni zadel pravega tona, ampak je tako zarjul, da je vse planilo kvišku. Pastir, pes in ovce so se mahoma predramili in spoznali svojega sovražnika. Ivan in Perun sta bliskoma napadla volka, vsak od ene strani. Volk je zbežal, toda kožuh se mu je zapletal med noge, da ni mogel uteči. No, za spomin jih je dobil toliko, da si je moral cel mesec lizati rane. Tedaj je uvidel, da se tudi goljufija ne posreči vselej, in da slepar zmeraj na ta ali oni način sam sebe izda.

Janko Samec:

Zazibalka.

Aaja — tut — aja —! Kaj naj mu damo?
 Žalostna mati. Belega mleka? —
 Otrok nagaja, Saj ga poznamo:
 noče nič spati. nima nič teka!

Venomer vriska, Lepe igračke
 hoče nečesa — lomi z rokami —
 Jezno si stiska krilce in hlačke
 solze z očesa. trga z nogami.

Kadar se šiba
 v kotu oglasi,
 žvižg njen zaziba
 v sen ga počasi.

Andersen-Ksenija:

O grdi mladi rački.

ilo je poleti, ko je tako čudovito lepo tam zunaj na deželi. Žito se je svetilo zlato-rumeno, oves zeleno in po travnikih je ležalo dehteče seno v visokih kopicah. Vmes se je na dolgih rdečih nogah sprehajala štokrlja in je klepetala »po egiptansko«, kajti tega jezika se je bila naučila še od svoje matere.

Sredi te divote je udobno ležala v solncu stara graščina. Obkoljevali so jo globoki jarki in od zidovja pa prav do vode je rasel lapuh, tako bohotno, da bi pod njim lahko dete stalo pokonci. V tej zeleni gošči je bilo kot v temni hosti. Tu je sedela raca na svojih jajcih in je pridno valila. Sicer je bila že sita dolgega sedenja in dolgčas ji je bilo v tej samoti. Drugim racam se je zdelo prijetneje plavati po jarkih kakor sedeti pod lapuhom in ščebetati.

Slednjič je popokala lupina za lupino in iz vsakega jajca je pogledala račka in je vpila »Čip! Čip!« — »Kvak! Kvak!« je odgovarjala mati, pa je mladitvam pomagala iz lupine. To so debelo gledale na vse strani pod zeleno streho! Mati jim je to dovolila, saj je zeleno zdravo za oči.

»Joj, kako je svet širok!« so se čudile, kajti zdaj so imele res več prostora ko v jajcih.

»Ali mislite, da je to ves svet?« se je smehljala mati. — »Le malo počakajte, pa vam pokažem še kaj več sveta. Ali ste že vse zlezle iz jajčec? Ne, glejte, največje jajce leži še vedno v gnezdu. Kako dolgo bo še trajalo? Sita sem že večnega sedenja.« — Vendar je šedla majka varno nazaj v gnezdo.

»No, kako je?« jo je vprašala stara raca, ki se je priguncala na obisk.

»Hvala, bi že bilo. — Zadnje jajce se noče odpreti. Predolgo mi že traja,« je zavzdihnila mati. »A poglej ostale: ali niso najljubkejše račke na svetu? Popolnoma so očetu podobne.«

»Pokaži no tisto jajce, ki se noče odpreti!« je dejala stara raca. »Stavila bi, da je purje jajce. Poznam take stvari iz lastne skušnje. Tudi jaz sem nekoč tako izvalila in sem imela potem z mladičem od sile brige in skrbi. Premisli, nisem ga mogla spraviti v vodo. Ščebetala sem, vabila in prosila — pa vse zaman. Daj, da si ga ogledam!«

»I seveda, to je purje jajce! Kar pusti ga, ti svetujem. Rajši nauči druge plavati.«

»Še malo bom počakala,« je dejala mati.

»Kakor misliš,« se je obrnila stara raca in odšla.

Slednjič je jajce res počilo. »Čip! čip!« je dejal mladiček in se je pretegnil. Bil je velik in grd. Mati si ga je ogledala od vseh strani in je zmajala z glavo. »Joj, joj, kako si velik in močan! Tak ni nihče izmed tvojih bratcev in sestric!« Na tihem si je pa raca mislila: Tisto s purjim jajcem bo že res. No, bomo še videli! Toda v vodo mora, če bi ga morala sama pahniti vanjo!«

In tedaj je peljala raca svojo družinico iz zelene gošče navzdol, na toplo solnce, do vode. Pljusk! je skočila v vodo in zaklicala: »Kvak! Kvak!« In račka za račko je pljusknila za njo, da se jim je zgrnila voda nad glavo. Toda takoj so se prikazale račke na površju in so hrabro veslale s svojimi nožicami. Ona grda siva račka je bila sredi med njimi.

»Ne, ta pa že ni pura!« se je razveselila mati. »Le pogledati jo je treba, kako giblje z nožicami in kako se ravno drži. Ta je moje krvi! Saj tudi ni tako strašno grda, če jo natančneje pogledam.«

»Kvak, kvak,« je potem poklicala mladiče, ko so se naužili vode. »Zdaj pa brž na suho, da vam pokažem svet in vas predstavim na dvorišču. Toda tesno se me držite, da vas kdo ne pohodi in pa čuvajte se mačke!«

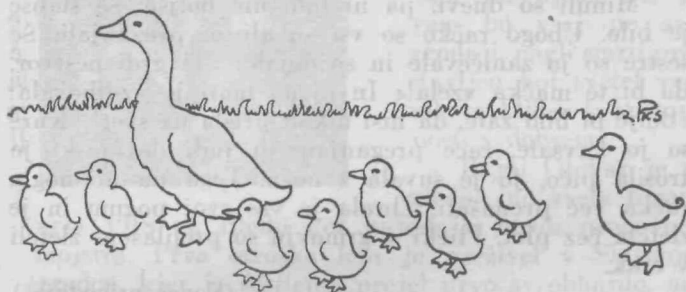
Pa jih je odvedla na dvorišče. Tam je bil baš velik dirindaj, kajti dve družini sta se trgali za jeguljino glavo, toda koncem koncev jo je odnesla prežeča mačka.

»Dà, glejte otroci, tako je življenje!« je dejala raca in si obrisala kljun, kajti njej sami so se cedile sline po ribji glavi. Zdaj pa naprej in pokažite, da

znate živeti. Oni stari raci se lepo poklonite! Ona je najimenitnejša na dvorišču in španskega pokolenja. Le pogledjte, na nogi ima rdečo krpo; to je najvišje odlikovanje za raco. Tako, tako — nožice lepo obrnite navzven; dobro vzgojena račka si nikoli ne stopa na prstke. Lepo se poklonite in recite: „kvak'«

Račke so ubogale, vendar so jih druge race gledale po strani in so dejale: »Že spet nov drobiž. Kot da ni že nas itak dovolj! In, jojmene, kako grda je ena! Te pa ne bomo trpele med seboj!« — In ena izmed rac je priletela, pa je šavsnila ubožico za vrat.

»Pustite jo v miru!« jo je branila mati, »saj nikomur nič noče!«

»Ah kaj, velika je in grda!« se je usajala druga zlobna raca, »treba jo je zato kaznovati!«

»Vse so prav srčkani otroci,« je materi milostno pokimala stara raca z rdečo krpo na nogi. — »Vse prav srčkane in ljubke, razen tiste tam. No, upajmo, da se tudi ta spremeni v svoje dobro.«

»Dà, dà, vaša milost, lepa ni,« je dejala mati, »a brihtna je in plava, plava, skoro bi dejala, da boljše ko vse ostale. Bo že s časom postala vitkejša. Nima še pravih oblik, ker je tičala predolgo v jajcu.« In je majka božala po grdi rački in ji gladila perje.

»Gotovo je racman? Pri moških pa ne gledamo toliko na lepoto,« se je še tolažila mati. »Mislim, da bo postal zelo močan in si bo dobro znal pomagati v življenju.«

»Drugi malčki so prav srčkani,« je ponovila ona imenitna raca. »Zdaj si pa mislite, da ste tu doma. Če

bi slučajno našle črva ali jeguljino glavo, mi jo lahko prinesete.«

Mati raca se je s svojimi otroki kmalu udomačila; le ono ubogo račko, ki je zlezla zadnja iz jajca in ki je bila tako grda, so druge race suvale, preganjale in celó kurja družina jo je zaničevala.

»Nestvor je!« v tem so se strinjali vsi. Celó puran, ki je bil prišel z ostrogami na svet in se je zdel sam sebi ko cesar, se je napihnil kot jadrnica v vetru, zavozil naravnost proti ubogi rački in glava mu je bila kar rdeča same jeze. Kam naj zbeži uboga živalca, kam naj se skrije? Ah, grenko je biti grd in v posmeh celemu dvorišču.

Minuli so dnevi, pa ni bilo nič boljše. Še slabše je bilo. Ubogo račko so vsi suvali in preganjali. Še sestre so jo zaničevale in so dejale: »Ti grdi nestvor, da bi te mačka vzela!« In njena mati je vzdihovala: »Bolje bi bilo zate, da nisi nikoli prišla na svet!« Kure so jo kavsale, race preganjale in tudi dekla, ki je trosila pičo, jo je suvala z nogo. Tega pa ni mogla račka več prenašati. Zbrala je ves svoj pogum in je zletela čez plot. Ptički v grmovju so preplašeni zleteli v zrak.

(Konec prihodnjič.)

Danilo Gorinšek:

Zvezde.

*Iz višin milijon zvezdâ —
angeli zro iz neba.*

*To oči jim lesketajo,
da vsakogar prepoznajo:*

*kdor tedaj doma še ni,
— naj se še tako solzi —*

v črno knjigo vpisan bo.

Ko Miklavž bo gledal v njo,

*za poredneža izve,
mimo vaše hiše gre.*

† Otokar Wanek.

O da ste ga poznali, vi mladi prijatelji širom Slovenije, tega ljubeznivega Marijinega otroka, ob čigar preranem grobu je letos na Vidov dan plakal »Marijin vrtec« pri Sv. Magdaleni v Mariboru, tudi vi bi ga bili vzljubili in tožilo bi se vam po njem. Pa naj vam bo vsaj po svoji zgodnji, nagli smrti predstavljen kot svetel vzornik in klicar k stanovitosti v dobrem!

Rajni Otokar je zagledal luč sveta 6. januarja 1918 na Bledu kot najmlajši otrok progovnega mojstra: Prva otroška leta je preživel v Slovenjem gradcu, kjer je šestleten prejel prvo sv. obhajilo, nato pa se je s starši preselil v Maribor. Mali kodrolašček je postal takoj ljubljeneec vseh svojih učiteljev kakor tudi součencev. V šoli vedno miren in pazljiv, oči nepremično uprte v učitelja ali kateheta, je Otokar dal na vsako vprašanje točen odgovor tudi takrat, ko je ves razred v zadregi molčal. Pa ne da bi se kdaj vsiljeval ali zaradi tega ponašal! Roko le rahlo dvignjeno, je potrpežljivo čakal, da bo poklican, nakar se je spet usedel brez sledu one bahave samozavesti, ki jo često kažejo odličnjaki. In v njegovem spričevalu, kakor prej, tako tudi v V. razredu ni bilo drugega reda kakor odlično. Prosti čas je porabljal največ za čitanje. Ni pa hlatal, kakor mnogi drugi otroci, po vsem, primerem in neprimerem, ampak čital je le knjige za mladino. Celo knjige, ki mu jih je prinesel oče, je večkrat vrnil, češ, tega ne bom čital, to še ni za mene! Zato pa tudi tovariši iz njegovih ust niso nikdar slišali kletve

ali kake nedostojne besede, pač pa je takoj odločno obsodil vsako sírovost. — Brž ko mu je bilo mogoče, se je priglasil v »Marijin vrtec« in ostal vsa leta najvestnejši član. Noben mesec ni izpustil sv. obhajila, nikdar ni pozabil na mesečni nauk. In glejte, tudi Marija ni pozabila svojega zvestega otroka: izprosila mu je milost, da je še zadnjo nedeljo tik pred nenadno svojo smrtjo prejel sv. obhajilo, kakor da bi kaj slutil. Popoldne istega dne se je udeležil še nauka in posvetitve »Marijinega vrta« presvetemu Srcu Jezusovemu, zvečer pa se je po nesrečnem padcu z drevesa, kamor je šel nabirat prvo sadje, brez vsake besede slovesa podal na pot v nebeški dom — angelček med angelčke. In zdaj:

Oko Te hrepeneče več ne vidi,
le misel plašna Te ljubeče boža,
in kličejo Te usta: Pridi, pridi! —
A Ti molčiš kot ovenela roža...

(J. Samec.)

Otokar, na zemlji naš vzornik, postani v nebesih
naš priprošnjik do zopetnega svidenja! V. M.

Danilo Gorinšek:

Dež pada.

*Da je vsaka kapljica
biserček prejasen,
pa bi jih nanizal jaz
vse v nakit prekrasen.*

*Ta nakit bi okrog vratu
mamici obesil,
pa bi vendar od sramu
pôgled svoj povesil.*

*Za neskončno nje ljubav
ta nakit darujem.
Bog edini ve, kaj še
mamici dolgujem.*

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Leto 1809. se je vzdignila Avstrija proti Napoleonovi Lsamovladi. Hrabro so se tedaj borili Tirolci za svojo prostost. Vendar so bili zaradi premoči sovražnikov premagani. Prišlo je do trde mirovne pogodbe.

Peter Mayr, krčmar ob Mari pri Briksenu, je bil stotnik pri tirolskih bojevnikih. Nosil je še vedno orožje, četudi je bil mir že sklenjen. Zaradi tega so ga Francozi prijeli in prepeljali v Bocen, da ga tam astorele.

Neka plemenita gospa se je zavzela v Bocenu zanj. Prosila je višjega poveljnika francoskih čet in je dosegla zanj pomiloščenje. Peter bi moral podpisati le neko izjavo, da ni še nič vedel o sklenitvi miru. Tega pa Peter Mayr na noben način ni hotel storiti. Dejal je: »Svojega življenja nočem odkupiti z lažjo!« Žena, otroci in brat so silili vanj, naj vendar podpiše in se reši smrti. Peter Mayr pa je ostal stanoviten.

Dne 20. februarja 1810 so ga ustrelili v Bocenu pred staro župno cerkvijo. Pozneje so mu na istem mestu postavili lep spomenik, ki naj oznanja junaško značajnost Petra Mayra.

Otroci, kako je pa z vašo resnicoljubnostjo?

Prvi lažnivec je bil hudič, zato ga sveto pismo imenuje lažnivca in očeta laži.

Sveto pismo na več mestih resno svari pred lažjo. Poglejmo le nekatere izreke: Lažnive ustnice so Go-

spodu gnusoba (Preg 12, 20). — Usta, katera lažejo, umoré dušo (Modr 1, 11). — Grd madež je laž na človeku (Sir 20, 26).

Pomislite zdaj, kdaj in zakaj otroci lažejo. Koliko lažejo otroci v šoli, ko se izgovarjajo zaradi zamud, neznanja itd. Lažejo tudi svojim staršem, ker se boje kazni, ali pa si hočejo z lažjo pomagati do kake nezasluzene nagrade. Tudi med seboj lažejo otroci iz bahavosti in nevoščljivosti. Kako je vse to grdo!

V neki knjigi stoji tole zapisano: V malenkostni zadevi, ki bližnjiku znatno ne škoduje, je laž sicer odpustljiv greh, a vedno je grd madež. Lažnivost je huda rana na človekovem značaju in polna nevarnosti za smrtne grehe. »Boljši je tat ko laži navajeni človek, pogubljenje pa bosta dedovala oba« (Sir 20, 27).

Ali ste zdaj prepričani, da je laž res grd greh? Zato ji napovejmo neizprosen boj! »Lagati nočemo, pa naj stane, kar hoče!« to bodi geslo za ta mesec. Uprite se pa tudi lažnivcem v šoli, ki hočejo varati vaše dobre učitelje! Nastopite tudi doma proti bratom in sestram, ki bi hoteli nalagati starše.

Še na nekaj vas bi rad opozoril. Kaj pa tedaj, ko hoče kak vsiljiv radovednež izvabiti iz vas kako skrivnost, ki jo njemu ne smete povedati? — Če rečete v takem slučaju: »Tega ne vem,« ne lažete, ker to pomeni: Tega ne vem zato, da bi tebi povedal.

Neki otrok se je zlagal svojemu očetu. Oče ga je žalostno in resno pogledal v oči, položil dva prsta na otrokove ustnice in rekel: »Otrok, tvoje ustnice so postale umazane zaradi laži, ki si jo izgovoril. Pridi, da jih spet očistiva!« Peljal je otroka pred razpelo v sobo in mu je narekoval tole molitvico: »Ljubi Bog, odpusti mi! Daj mi spet odkritosrčno srce in čiste ustnice!«

Otroci, če bi se tudi vam zgodila taka nesreča, pojdite tudi vi pred Križanega in ponovite to kratko molitvico!

Pri vseh vaših dobrih sklepih pa:

Z ljubim Sinom slednji čas

Marija blagoslavljal vas!

Uganke, skrivalice in drugo.

1. Skrit pregovor.

(A. Stare, Slatnik.)

Če, ce, sar, ra, je, do, pol, iz, no, ust, sr, gre.

Sestavi iz tega pregovor!

2. Zagoneten napis.

(A. Stare, Slatnik.)

Beri ta napis! Črke si slede v določenem redu, ki ga ne bo težko najti, če si brihtna glava.

3. Rebus.

N "200 'III d T dč '6' 100m²

bi 'M' |s 'x' "5. ju 3

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonetke — v prihodnji številki.

Rešitve v 1. številki.

1. Številčna uganka.

3	3	3				
5						
8	8	8	8	8	8	

2. Krožnica.

Vse, Ezav, Verona, narod, rod, in, dom, o, vino.

Vse za vero, narod in domovino!

3. Naloga.

(Zorko Andrej.)

B
 U r h
 b r e z a
 P r i z r e n
 S i m o n
 č u k
 s o k o l
 m r e ž a
 e n a
 D r i n a
 s l a m n i k
 K r o p a
 o k o
 e

Brez muke ni moke!